

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΥΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομή προπληρωτα στην Ἑλλάδα 12 ὄρ στο ὄσω τῆς Ἑλλάδος 15. ἐκδίδεται τρις τῆς ἑβδομάδας, ἀπὸ 7—8, χρεὼ λιάνες φύλλα. Γὰ κάμμειά καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμή, οὔτε γιὰ τὰς γ' ὀστοποιήσεις. Κάμμειά καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, θαῖ ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτες ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διέξουσες κάμμειά δὲν γίνονται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδες. Γραφε ξεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξερωσὶ πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἀθήναι, 31 Ἰανουαρίου 1885

Ἀριθ. 140+138+56

Ἀπόκρηω.

Αὐταῖς ἡ μέραις περνοῦν σὰν νὰ μὴν ᾔναι ἀποκρηαῖς ἀλλὰ συνειθιμέναις μέραις, φαντασθῆτε ποῦ καὶ ὁ Προβατάρης μας αὐτὸς δὲν εἶχε κέφι νὰ γίνῃ μασκαρᾶς ἐπίσημος καὶ ἔγινε ἀράπης μουτζουρωμένος, δηλαδὴ μὲ τὴν παρέα του, καὶ μὲ τὰ κασελάκια στὸν ὄμο, (γιατὶ εἶσι θὰ μᾶς καταντήσῃ ὁ Τρικουπῆς, Φελλάγους καὶ λουστρατσίδες).

Ὁ κόσμος δὲν ἔχει παρᾶ. Νέκρα σὲ ὅλα τὰ πάντα καὶ οἱ περισσότερη φτωχολογιά περνᾷ ἀπὸ μακριὰ ἀπὸ τὰ χασαπιά γιατί τῆς βρωμοῦν τὰ κρέατα.

Οἱ λίγοι μασκαράδες ποῦ βγήκαν, θέλουν νὰ ποῦν πῶς τοὺς πλήρωσε ἡ κυβέρνησις τὰ ἐξόδα γιὰ νὰ φανῆ πῶς ὑπάρχει ζωηρότης, ἀλλὰ εἶναι ψέμματα, ὡς καθὼς καὶ ὁμοίως εἶναι ψέμματα πῶς ἡ ἀστυνομία πληρῶνει κάτι νταούλια ποῦ γυρίζουν ἔτσι μονάχοι τοὺς στοὺς δρόμους γιὰ νὰ μᾶς ξεπνοῦν τὰ αἵματα καὶ φαίνεται πῶς εἶναι ἀποκρηά.

Μωρὲ τί ἀποκρηά νὰ κάνῃ τινὰς χωρὶς πεντάρια στὴ τσέπη ποῦ ὁ ἕνας πολίτης βλέπει τὸν ἄλλον καὶ ἀντίς γιὰ καλὴ μέρα, κλαίγεται πῶς δὲν ἔχει νὰ ψουνίση στὸ ἐπῆτί του νὰ φᾶν ἕνα κομμάτι ψωμί τὰ παιδιὰ του;

Οἱ μεγάλοι ὅμως διασκεδάζουν καὶ ὀργιάζουν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἔγιναν μικροί, γιατί τὸ ἔρριξαν ὅλο σὲ χωροὺς παιδῶν, ἤ- γουον στὴν οἰκονομία, μὲ τοὺς ὁποίους ὅμως παιδάς καὶ παι- δίνας δεκαοχτωχρονίτισες διασκεδάζουν καὶ οἱ μεγάλοι, καθὼς ἔγραψε καὶ ὁ Ἀσμιδαῖος προχτὲς καὶ ἡ ὁποία θὰ ᾔναι ἴσως ἡ μόνη του ἐξυπνίδα ποῦ γέννησε ὡς τώρα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ βγήκε.

Ἄκουσ ἐκεῖ. Διασκεδάζουν οἱ Μεγάλοι μὲ τοὺς μικροὺς! Καὶ ἔτσι πραγματικῶς καταντήσαμε. Παίγνια τῶν μεγάλων, καὶ εἶναι μὲν ἀλήθεια ὅτι τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρὸ, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι καὶ τὰ μικρὰ ψάρια θεργεύουν κάμμειά φορὰ καὶ τρῶν τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ποῦ τὰ ἔρωγαν μικρά.

Καὶ τὸ ὅποιο ἴσως τὸ δοῦμε στῆς ἡμέραις μας, ἂν ἔχωμε ἡμέραις, ὅπως μᾶς κατάντησε ὁ Τρικουπῆς.

Ὅπου

χώνει τὸ κεφάλι του τὸ ὑπουργεῖο παντοῦ χαλασμός κυρίου,

παντοῦ καταστροφή καὶ ἀηδία. Ἐἰσι ρήξαιμ καὶ τὸν μόνο ὠραῖο δρόμο μας τοῦ Σταδίου, ποῦ ξερίζωσε τῆς θεώρατες ἐκεῖνες λεῦκες ποῦ ἔκαναν τὸν δρόμο σὰν δάσος νὰ φαῖται. Τώρα περιμένετε ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια νὰ μεγαλώσουν μιὰ σπιθαμὴ αὐτὰ τὰ εὐσεβῆ παλούκια ποῦ μᾶς φύτεψε. Μὰ παντοῦ κουταμάρα. Τί ἀνάποδος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Πετρε- λαῖο, σὲ κακὴ μέρα, φαίνεται, νὰ γεννήθηκε, καὶ κακὴ μέρα θὰ τὸν βρῆ.

Ἄμην Παναγία μας.

Τὰ κουνιέντα.

Χθὲς πῆγα νὰ παλαβῶσω γιὰτὶ νόμισα πῶς παλάβωσα καὶ ἀκούσατε στὸ Θεὸ σας τί μοῦ συνέβηκε στὰ καλὰ κα- θούμενα.

Ἐκεῖ ποῦ ξαπλώθηκα λιγάκι ἔβλεπα καρσί μου τῆς ζου- γραφιαῖς τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Κωνσταντινίδῃ μὲ μεγάλη προσοχή. Σὲ λίγα λεπτά ἡ ζουγραφιαῖς ἄρχισαν καὶ κουνιόν- τισαν, ἡ μιὰ γυναῖκα ἐπαιζε τὸ τέφι ἡ ἄλλη κινουσε τὰ φτερά της καὶ φτερίγιζε καὶ ἡ ἄλλη κινουσε τὸ βιβλίον ποῦ διά- βαζε, σὰν ζωντανὰ πράγματα.

— Αἶ εἶπα μέσα μου, πᾶς καῦμένε Γιάννη, παλάβωσες. Τρίβω τὰ μάτια μου καλὰ, κυττάζω πάλι ἔτσι πῶς τὸ λένε ἀτενωῶς πάλι ἄρχισαν τὰ κουνιέντα.

Σηκώνομε γυρίζω τὸ ἡμερολόγιο ἀπὸ πίσω μτὰς καὶ εἶχε κάμμειά μηχανή, τίποτα, εἶναι ἕνα; ξερὸς μουκαβάς.

— Βρὲ γιὰ νὰ δῶ εἶπα καὶ πάλι γίνεται αὐτὸ καὶ στῆς ἄλλαις ζουγραφιαῖς; Κατεβάζω ἕνα παπᾶ φλάρο ποῦ πίνει κρασί καὶ χαμογελά, τὸν καθίζω μπροστά μου, τὸν κυττάζω ἀτενωῶς, σὲ λίγη ὥρα ὁ κερατᾶς ἄρχισε καὶ κινουσε τὸ πο- τῆρι του καὶ γύριζε τὰ μούτρα του πρὸς ἐμένα καὶ μὲ κοροῖ- δευε χαμογελώντας, ἤθελα νὰ τοῦ σπάσω τὰ μούτρα ἀλλὰ ἤ- τανε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι.

Συλλογίσθηκα ὅτι γιὰ νὰ κουνιῶνται ἡ ζουγραφιαῖς, καὶ κάνῃ κάθε μία τὸ μέρος της, θὰ πῆ πῶς μπῆκαν ὅλα τὰ δαι- μόνα μέσα, καὶ ἐσκέφθηκα νὰ προσκαλέσω τὸν Ἄνθιμο, τὸν πρῶν καφετζῆ τοῦ Ναυπλίου ποῦτανε σ' ἕνα καφεναδὰκι παράμερα τῆς «Πρόνοιας», νὰ μοῦ κάνῃ ἀγιασμό καὶ βγάινῃ καὶ ἀφορισμοὺς σὰν ἐκείνους ποῦ βγάζει, ὁ ἄθλιος στῆς ἐκ- κλησιαῖς ἐναντίον τοῦ «Παληανθρώπου», γιὰ νὰ μᾶς φάῃ τὸ

σκ. . . 'Αλλά, παρατήρηκα άμέσως άπ' αύτή την ιδέα, διότι άντίς νά διώξω τά δαιμόνια θά έμπαζα ένα άρχιδιάβολο μέσα στό σπίτι και είπα, πίσω μου Σατανά.

Νά τί συμβαίνει και τό λέει ή φυσική θαρρώ, πώς όταν κυττάζη τινάς ένα κάντρο με προσοχή άτενώ, σαν νά θέλη νά τό μαγνητίση σέ λίγα λεπτά θαμπώνουν τά μάτια του, και βλέπει όλεις τής ζουγραφιαίς νά κουνιώνται κατά την παραστάσι πού κάνει κάθε μία, πρέπει όμως νά κάθαστε και νά ήστε δυό τρία βήματα μακριά άπό τήν εικόνα και νά τήν βλέπετε όπως πού ν' άρχίσουν τά κουνιέντά της.

Μιά κερατόπιστη όμως, τήν ώραία εκείνη πώς τήν λέν, πού προσεύχεται, πήγα και κορδόθηκα άπέναντί της και τήν κύταξε καλά καλά στό μάτι, τίποτα, δέν ήλεκτριζότανε, τήν ξανακυττάζω με πιδ προσοχή, μου φάνηκε πώς άνοιγόλεινε τά μάτια της σαν νά μουλεγε φεύγα γιατί προσεύχομαι.

Τέλος πάντων εγώ βρήκα τώρα μία καλή διασκέδασι, και γελώ μοναχός μου σαν σκαρτάδος: "Αν θέλετε δοκιμάσετε και σεις, άλλ' όχι νά κοροϊδεύετε, εκεί νά κυττάζετε άτενώ στής ζουγραφιαίς ως πού νά κουνηθούν.

Και αύτά είναι τά λεγόμενα κουνιέντα τής όπτικής άπάτης, δηλαδή του όφθαλμογελάσματος. Και όταν είστε σέ συναναστροφαις και μαγνητίζεται εικόνες νά μη λέτε = Νά, νά κουνιένται ή δική μου, γιατί άμέσως παύη.

Τέλος

πάντων τής λίγαις ζουγραφιαίς πού έχω τής κούνησα και τής κουνώ όλεις μόνο τό κάντρο τής 'Ελλάδας δέν μπορώ νά κουνήσω, και άπ' αυτό συμπαιρένω πώς ψόφησε και άπάνω στό χαρτί

Τά

πολεμικά μας πλοία μαζί μ' αύτά πού έφερε ο Πετρέλαιος για νά βγάδουν σφουγκάρια είναι 26 τόν αριθμό και με πλήρωμα άπό χίλιους μόνον άνδρας ναύτας και ναυτόπουλα, όσους δηλαδή μάτζει ένα θαρκατώ και μόνο ίταλικό, γαλλικό,

ΕΝΑΣ ΜΑΣΚΑΡΑΣ

Τώρα άς σάς περιδιαγράψω με συντομία και τόν χαραχτήρα του Κολοκυθακόπουλου του φίλου και προξενητού του Πετειναρόπουλου.

Αύτός ήρθε άπό τήν Δημητσάνα ως δεκάξι χρονών και μπήκε δούλος σ' ένα μακαλάκι. Λίγο, λίγο άρχισε και ξανοίγετο, μπιρμπάτευε, ζυπνούσε. Σέ ένα χρένο άπάνω έγινε φωστήρας στή μπακαλική κατεργαρία, έπειδή δέ ήτανε παχύς, ξανθός, αμούστακος και νόστιμος τά δουικά δέν τούς έκακοφαίνετο νά έχουν σχέσεις μ' αύτόν και κρυφομιλήματα.

Σέ τρία χρόνια ευγανε μουστάκι κάμποσο και είχε καζαντήσει άπό ταις οικονομιαίς του δυό τρείς χιλιάδες δραχμαίς, για τούτο έλεγε στον άφεντικό του ότι βαρέθηκε πλιά δούλος γιατί μεγάλωσε, και ήθελε νά πιάση κάμμιά δουλειά μονάχος του, τό άποτέλεσμα τής φοβέρας του αύτης πού βγήκε σέ καλό, γιατί τό άφεντικό του, πού του ήτανε δεξι του χέρρι του αύξησε τόν μισθό και έμεινε.

"Όταν έγινε σαράντα χρονών βρέθηκε σύντροφος με τόν άφεντικό γιατί πήρε μία άνυσά του, όχι τόσο καλοφτιασμένη, αλλά με 10 χιλ. δρ. προίκα και τά ρουχαλάκια της.

Τέτοιος ήτανε ο Κολοκυθακόπουλος, σπύρτο μοναχό, μπακαλόγατος σωστός πού πέρνει μυρουδιά τά ποντίκια και άπομακρά.

Μυρίστηκε λοιπόν τόν Πετειναρόπουλο πώς βρισκότο με πέντ' έξ χιλιάδες και τόν έκρινε καλόν νά του καλουπόση τή

φραντζέζικο, ίγγλέζικο και ότι άλλου κράτους θέλετε πολεμικά. Βρέ τί κουβαλάτε σαπιοκάραβα άφού δέν είστε ίκανοι εύτε ένα νά έξοπλίσετε, όπως γενήκατε ρεζίληδες και στον Γάλλο ναύαρχο.

'Αντίς νά κρύβετε τής πομπαις σας τής βγάνετε στα φώρα και στους ξένους, στους όποιους παραδόσατε σαν προδότες τήν καρδιά τής 'Ελλάδας, τήν διοίκησι του στρατού, για νά μάθουν και τά καλά μας και τά κακά και μάς κοροϊδεύουν έπειτα για τό ευχαριστώ και έχουν και τό κλειδι των στρατιωτικων δυνάμεών μας στό χέρι.

Προδότες, άντεθνεις μασκαράδας τέλος πάντων.

Φιλιπούπολις.

Βρέ κύριε Παληάνθρωπε δέν μάς λές σέ παρακαλούμε αύτό πού έξωγράφισες μέσα στον Παληάνθρωπο τής προάλλαις γροϋνι είναι ή άνθρωπος; Βρέ δέν πάτε στον Φαληρέα και οι δυό σας νά κάνετε μακροβουτι πού κανατε τό έθνος ρεζίλι.

Ευάγγελος Ιωάννου.

Σημ. Παληάνθρωπου. Πόσαις μέραις τό συλλογίζόσουνα νά μάς τό γράψης αύτό. 'Εγώ δέν είμαι γροϋνι νά πάω νά πελαγώσω σαν τούς δεμονισμένους χοίρους του Εθαγγέλιου, ο Τρικούπης είναι γροϋνι, πού του έτριψε ένας Νικολων τά μούτρα μέσ' τής μαγαρισαις του και ο όποιος έχει τώρα πλέον παλαβώσει και είναι για πελάγωμα.

Ιωάννη Βερβέρη

Ξεσκούφωτοι κι' άπό καρδιάς με δάφνη εις τό χέρι, δίκαιον ζήτω κράζωμεν του Γιάννη του Βερβέρη, πού έγραψε στον Παληάνθρωπο του Νικολων τά πάντα, πού άγρυπνά στο έθνος μας ωςάν σκυλι στή μάντρα. Αύτόν λοιπόν κι' εγώ παινώ, ως Θεσσαλός έν Σμύρνη, πούχει ελληνική καρδιά κι' άνάθει σαν καμίνι.

Δημήτριος Τριουβαρόπουλος

Σημ. Παληάνθρωπου. Μωρέ γειά σου, άδερφέ, σύ με καταινουσισατες, τόκα μία στάσου νά μά μπέσωμε στή θάλασσα

Ξαδέρφη του, ή όποία έχει και αύτή 7-8 χιλ. δραχ. και ένα οικόπεδο άπό πίσω άπό τόν Λυκαβητό.

Είναι ως 40 χρονών, αλλά δέν τής δείχνει, έχει δέ τήμανία καθώς όλεις όσαις περνούν τά χρόνια των νά φτειασιδόνεται και άς ήτανε και μελαχροινή, γι' αύτό τά μούτρα της ήτανε μία συχασά νά τά έβλεπε κανεις τό πρωτ. Είχε άνάστημα άψηλό και ήτανε γεμάτη, με στήθος όμως κούφιο και έθαζε πανιά.

"Η γειοντισσεις θέλουν νά πούν, κάτι κακογλωσσούδες πώς άπό τό πολλά κορφολογήματα τής έπεσαν τά βυζά, άνώ τό κορίτσι ήτανε πολύ προφυλακτικό, άν και άγαπούσε έναν έπιλοχία 5 χρόνια και περίμενε νά πάρη τό γαλόνη νά τόν παντρευτή, κατά τό διάστημα αύτό όμως τής είχε κάμποσαις δραχμούλες βαλμένες στό χέρι, πότε για στολή και πότε για ά συμπλήρωση τόν λογαριασμό του λόχου του πού ήτανε έλλειμματίας ως οτιστής, καθοτι του είχε γύρει τό καζάνι ή σουπα μία μέρα και χύθηκε όλο τό σιτίο και ο λοχαγός του τά φόρτωσε στή ράχη του, και με λίγα λόγια με χιλιαίς δυό προφάσεις τήν φορολογοϋσε τακτικά.

Τόν έρωτά τους αύτόν τόν έβλεπαν οι συγγενεις της αλλά δέν μπορούσαν νά μιλήσουν, γιατί ο έπιλοχίας δέν χοράτευε. Κάτι θέλησε ο Κολοκυθακόπουλος μία μέρα νά του κινή παρατήρησι πώς δηλαδή δέν άφίνει τό κορίτσι ήσυχο, και κόντεψε νά τόν σπάση στό ξύλο.

"Ο έπιλοχίας τώρα είναι στή σχολή και έπειδή μεγάλωσαν ή δουλειαις του, και έπειδή ή θέσις του δέν τό φέρνει, οϋτε περνά νά τόν δη τώρα.

Τώρα τά Χριστούγεννα τούχε στείλει ένα εκατοστάριο και με ένα γράμμα παρακαλεστικό νά περάση νά τόν δη μιά στιγμη κι' άς ξεψυχίση.

"Εκείνος τό μεν κατσάτικο κράτησε στο παιδι δέ πού του

γιατί είμαστε μακριά; και άληθέψη ο λύγος του άποπανιου. Λοιπόν άπό μακριά. Γειά σου, άδερφέ, γειά σου, βλάμη, γειά σου ποιηταράκο μου, και εις άλλα με ύγειαίς, και ευχαριστώ πολύ πολύ δια τό κοπιμέντο και σάς τό χρεωστώ.

Νά

και μερικά όνόματα άπό τών πρέσβων και προξένων πού έχομε στήν 'Αθήνα και φάτε τή γλώσσά σας για νά τά διαβάσετε. 'Ιταλίας 'Ιππόλιτος Φρειδερίκος Κουρταπάσης και γραμματυφλός πρώτος ο Πανερζι. Γαλλίας. "Ο κόμης ντε Μουί και γραμματυφλός ο ύποκόμης Λαβάμ. 'Αγγλίας, ο Φριδερίκος Κλάρ Φώρν και έπιτετραμμένος ο Νικολων, ο ευγενής άγγλος πού θέλησε νά δείξη τήν παλλικαριά του στήν 'Ελλάδα. Γερμανίας. Βαρ-όνος ντε Μπρίνκερ και γραμματυφλός πρίγκιψ ντε Τουρ και Ταξίς. Ρωσσίας. Ντε Βουτώφ, γραμ. Βαχχμετέφ και άκόλουθος Πρωτοποππέφ. 'Ισπανίας. Κόκης Σονάφ. Τουρκίας. Σεβφικ μπέης και Μουνιρ γραμματυφλός. Βρασιλίας. Ντε Ουίτ Ρίλλεϋ. Γαλλίας πρόξονος στον Περαία Ε. Ουατμεπλέδ.

Και τώρα θά με ρωτήσετε γιατί σάς άράδιασα αύτά τά πκράξενα όνόματα. Νά, κουτοι, πρώτο για νά μάθετε άνάγνωσι και προφέρετε αύτά τά όνόματα κκλά για νά μη σάς λέν άγραμμάτους και δεύτερο για νά σάς σχετίσω και με τά ύψηλά των μούτρα.

"Ενα μόνο θέλαμε νά ξέραμε αύτοι οι κύριοι κόμιδες και βαρόνιδες έχουν άραγες κομητάτα και βαρονάτα, ή είναι σαν τόν διάδοχο μας πού είναι δούκας τής Σπάρτης χωρις δουκάτο;

Ο

ύπαστυνόμος τής "Αμφισσας διώρισε κλητήρας δυό φοβερούς κλερτικοτάδες πού πάν νά ρημάξουν τήν πολιτεία και του ηγαίνουν κι' αύτουνοϋ πεσκέσι έτοιμες στο φούρνο, ώστε ειδοποιάται τό ευγενές κοινόν, και ή γενναία φρουρά τής "Αμφισσας συν και τούς ίσρεις τών παπάδων νά προσέχουν τής κότταις τους και μάλιστα τώρα πού έρχεται σαρακοστή, και

τό πήγε, ειπε νά πη στη κυρά του, ότι δέν ευκαιρά, διότι εκτός πού τούς έχουν και κατάκλειστους έχουν και πολλά μαθήματα, και χαιρετίσματα.

Έξελασα νά σάς πω και τόνομά της: τό λένε Θεονίτσα ξέρει και άνάγνωσι καλή και είναι μία άπό τής ταχτικαις άναγνώστριας του Παληάνθρωπου, τόν όποιον συχένεται, διότι γράφει άνοστιαίς και τό παραξεσχίζει κάμμιά φορά και δέν θέλει νά τόν δη στα μάτια της και γι' αύτό τόν άγοράζει κάθε ήμερα.

"Ο Κολοκυθακόπουλος άμα πού άφησε τόν Πετειναρόπουλο, διευθύνθηκε ίσα στής Ξαδέρφης του τό σπίτι και διασκελιζοντας τήν πόρτα έκανε τόν σταυρό του και ύστερα πήγε και φίλησε τή Θεονίτσα πού τόν έβλεπε με άπορία της νά σταυροκοπιέται, και τό βέβαιον είναι ότι άπάνω σ' αύτό τό φίλημα κόντεψαν νά τά χαλάσουν γιατί με τά σάλια του τής χαλασε τήν πούντρα τό ρτειασιδι με τό δράμμι.

"Ο Κολοκυθακόπουλος κάθισε και ειπε και τής Θεονίτσας νά καθίση, γιατί έχει νά τής πη μιá χαροποιά είδησι, πού θά τήν χαροποιήση πολύ. "Ητανε εκει και ο σύντροφός του ο μακαλάης.

Και άρχίζει έτσι σαν ρήτορας.

— "Ακουσε, Θεονίτσα μου, και ειθε νά δώση ο Θεός αύτό τό—Θεονίτσα μου νά τό άκούσης και άπό άλλο στόμα—βλέπεις καθώς τήν κατάντησαν τώρα τήν 'Αθήνα δέν είναι κανεις για νά μπη σέ κόσμο, όχι μόνο για τήν άκρίθεια, αλλά και γιατί τήν γέμισαν άπό πορνεία και μπυραριαίς, και ο λόγος λέει, όπου βρísκει και πορεύεται, τύφλα του άν παντρεύεται. Τώρα σύ, Θεονίτσα μου, εδω πού είμαστε μοναχοί μας και συγγενεις, ξέρεις ότι άρχισες νά γέρνης λίγο στα χρόνια και τώρα ο κόσμος ως και αύτοι οι γέροντες γυρεύουν 18 χρονών κορίττα νά πάρουν, και άς τούς κερατώνουν κιόλας. Τό λοι-

έπειδή δέν θά τρών οι "Αμφισσεις κρεάς, θά τρών οι κλητήρες.

Μπο μπό ψέμματα, συκοφαντία. Στείλε τε μου, καυμένοι, και μένα κάμμιά όρνιθα, άς ήναι και κοτόπουλο δέν θά με βλάψη. Μωρέ έσεις είσαστε άδικημένοι νά καθόσατε αύτου έλάτε δω, πού έχει πολυ δουλειά νά σάς κατατάξωμε στας φάλαγκας και συντάγματα τών κλεφτοκοτάδων μπουγαδάρων και λοιπων.

Ο

δήμαρχος τής Καλαμάτας διάταξε νά διαγράψουν άπό τόν κατάλογο τόν εκλογικό τόν 'Ι. Κιταράκον στρατιωτικό κατάδικο εις θάνατον.

Πρώτον, ο δήμαρχος πρέπει νά μάθη ότι ο άνθρωπος αύτός άκόμα ζη και είναι και ύπόκειται στας στρατιωτικας άρχας, δια μέσο των όποιων έπρεπε κύρ δήμαρχε νά στείλης τό στυπόχρητό σου πού τό έστειλε στον μεγάλο ύπόνομο μαζί με τή μουτζουρούμενη σφραγίδα πού ήτανε άπάνω.

"Επειτα, άνθρωπο καταδικασμένο εις θάνατο τι ήθελες σύ νά τόν πικράνης σαν μοχθερόν θηρίον, στής λίγαις ή πολλαις μέρικς πού έχει νά ζήση;

Δέν βλέπεις νά διαγράψης τούς τόσους και τόσους δολοφόνους φυγόδικους και λοιπούς ρεμπεσκέδες, μόνο βρήκες πρώτον πρώτον έναν δυστυχη, ένα πτώμα για νά δείξης τήν μοχθηρία σου άπό τό ένα μέρος και τήν κουταμάρα σου άπό τό άλλο.

Η ύρρε

Πανήρετε Γεωργιάδη πού ήρθες άπό τή Γερμανία μάς γράφουν νά σου γράψουμε πώς τάχα δέν κανεις καλά νά περνάς άπό κοντά άπό τή Γαλλική Σχολή, πού κατοικούσες πρώτα, δια πολλά έπειδή και διότι.

'Αφού λοιπόν τούς βγάξεις τά μάτια μη περνάς και σύ παρα νύχτα νύχτα για νά μη σε βλέπη τινάς.

Νά πού σάς συμβίβασα.

πόν είναι καιρός νά κσεφτοϋμε για τό μέλλον σου. Κάνε λοιπόν τόν σταυρό σου όπως έκανα κι' εγώ και άπορούσες.

"Η Θεονίτσα κοκκίνισε, γιατί έν γένει όλεις ή πάσαις γυναίκες και κορίττα κοκκινίζουν όταν τά πρωτομιλήσουν για παντρεία, ένθ όπως κατάντησε ή κοινωνία μας μπορούμε νά πούμε πώς τά περισσότερα κορίττα μας ξέρουν και κάτι παραπάνω άπό τής παντρεμμένες, και μη προς κακοφαισμόν σας όσαις είστε τέτοιαις.

"Εκανε λοιπόν έτσι χωρις νά θέλη τόν σταυρό της, γιατί ή γυναίκες είναι φιλοπερίεργα ζωα και θέλουν νά μαθύνουν και τά μουσικά όλου του κόσμου, πολυ περισσότερο, όταν πρόκειται γι' αύταις τής ιδιαίς.

"Εξακολούθησε λοιπόν λέγοντας ο Κολοκυθακόπουλος:

— Τό λοιπόν, φιλάτη μου, Ξαδέρφη, πού βρήκα ένα γαμπρό και είναι τελειωμένα όλα και δέν έχει άλλο παρα νά σε δη και νά τόν δης και βάνε λίγο πούντρα παραπάνω άπό κείνη πού ξέρεις για νά του φιγουράρης περισσότερο, άν και σύ δέν έχης άνάγκη άπό καλλωπισμούς, σου φτάνει τό φυσικό σου μούτρο.

— Μά έτσι γρήγορα γρήγορα, ειπε ή Θεονίτσα με κάτω τά μάτια, χωρις προηγούμενη σχέσι, νά ιδώμε τά έλαττώματά του, τας ιδιοτροπίας του και με λίγα λόγια τι λογις άνθρωπος είναι, έτσι μόνο λέγω, άποφασίζουν στα τυφλά και παντρεύουν τó κορίττα με ένα άγνωστο άνθρωπο

— "Α, θά θέλης νά στον φέρω 'δω, νά σου τόν συστήσω και νά σάς άφήσωμε ελεύθερα νά σπουδάσετε ο ένας του άλλου τά έλαττώματα, ως πού νά βρεθη κανένας κροκόδειλος μέσ' τήν κοιλιά σου. Με θέλεις νά σου κάνω τόν ρουφιάνο δηλαδή. "Αντίο.

Και πήρε τό καπέλλο του και έφυγε και έλαβε τόν λόγο ο σύντροφός του και τής ειπε όσα μεθαύριο θά πούμε.

Θήβα.

Ἐσὺ κύριε Γουρουνοῦδίκη Θήβας κάνεις, κάνεις κάτι στραπάτσα καὶ κάτι ζαβοδουλειαίς, καὶ ἐκτός, λέει τοῦ εἰρηνοδελικίου σου, διδάσκεις καὶ χορὸ καὶ ἄλλοι σὲ λὲν χαῖρε ραβήμ χοροδιδάσκτε καὶ ἄλλοι, ἀντίο γουρουνοῦδίκη. Μεθαύριο τέλος σου τὰ γράφομε πιὸ κλά μαζὺ μὲ τ' ἄλλα Θηβαίικα.

Χορὸς χρυσογαδουρησῶν.

Ὁ στρατιώτης

Μπραβιάκος, Δημήτριος ὁ ὁποῖος ἔπαθε στὴν ὑπηρεσία καὶ ἔμεινε τέσσερα χρόνια στὸ νοσοκομεῖο χωρὶς νὰ γίνῃ καλὰ ἀκόμα, διότι τὸ τραῦμά του εἶναι φοβερὸ, εὐχαριστᾷ πρῶτο τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσα ποῦ τοῦ παραχώρησε 25 δραχ. τὸν μῆνα μισθὸ καὶ τὴν κ. Κολοκοτρώνη γιὰ τὴν καλοσύνη καὶ τὸν εὐγενικὸ τῆς τρόπο ποῦ τὸν ὑποδέχτηκε, δεύτερο, ὅλους τοὺς ἰατροὺς καὶ νοσοκόμους τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου ποῦ τὸν περιποιήθηκαν σὰν ἀδερφὸ, καὶ τρίτον τὴν κυβήρνησι ποῦ τοῦ παραχώρησε τὴν ἀδεια νὰ κάνῃ μιὰ παραγκούλα μέσα στὸ νοσοκομεῖο νὰ ψιῆ καφέδες καὶ βγάξει τὸν ἐπιούσιον. Εὐγε τοὺς ἐλωνῶν λοιπῶν.

Ἡθική στῆς μπουραρίαις.

Ἔσεις

κύριοι Π. Κ. καὶ Α. Δ. ποῦ ξεσφραγίσατε τὸ συστημένο γράμμα τοῦ πολιτοκρατουμένου Κ. Δ. Λουκιδῆ, νὰ μᾶς κάνετε τὴ χάρι, σὰν φιλότιμοι ποῦ εἶστε νὰ τοῦ πᾶτε τὰ λεπτά τοῦ ἀνθρώπου, διότι νὰ ἴναι τινὰς φυλακὴ καὶ νὰ κάνῃ τὸ μάτι του γαρίδα γιὰ λεπτὸ καὶ νὰ τοῦ τρῶν οἱ ἄλλοι ἀπόξω, αὐτὸ θαρρῶ πῶς δὲν τὸ σηκώνει ὄχι ὁ οὐρανὸς, ἀλλ' οὔτε ὁ βόρβορος τῆς λάσπης

Ἐνας

ἄνθρωπος γιὰτὶ δὲν ἔχει ὑπογραφή μᾶς γράφει ἓνα ὑβριστικὸ γράμμα γιὰ ὅσα λέει γράψαμε γιὰ τὸν Γερμανὸ τὸν παπᾶ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος χαῖρει ὑπόληψι, (χάρισμά του ἀφοῦ τὸν θαυμάζεις μόνο σὺ ποῦ γράφεις τὸ ὑβριστικὸ γράμμα σου) Καὶ μᾶς ἔδωσε λέει καὶ πνευματικὰς συμβουλὰς. Τὸν κακό του τὸν καιρὸ, πὲς του, καὶ ἀπὸ συμβουλὰς ἄς ἔρθῃ νὰ τοῦ δώσω ὅσας θέλει καὶ πρῶτα πρῶτα νὰ τὸν μάθω νὰ ἴναι ἀνεξίκακος, νὰ μὴν ἴναι μοχθηρὸ παπαδάριον καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἀκούσται πῶς ὑπάρχει στὸν κόσμον καὶ ἓνας διακόπαπας Γερμανὸς ἔ ποῦ εἶναι ἀγνωστος ὡς καὶ στὸν ἑαυτὸν του.

Μᾶς φοβερὶζουν ἱκίολας πῶς θὰ μᾶς γράψουν καὶ σὲ σπουδαία ἐφημερίδα, οὐ μωρὴ μάνα μπαμπάους. Καὶ ὑπάρχει βρὲ βλάκες σπουδαιότερη ἐφημερίδα σ' ὅλο τὸ Πανελλήνιο ἀπὸ τὴ δική μας ;

Σᾶ; ἔζω καὶ τοὺς δύο.

Στῆς παρακάμαρες τῶν χορῶν.

Οἱ

ἄρρωστοι τοῦ πολιτικοῦ νοσοκομείου λὲν πῶς ρήμαξε τὸ περιβόλι ποῦ εἶχαν καὶ ἔβλεπαν κι' αὐτοὶ καὶ ξανέσεναν καὶ λίγο μὲ τὴν πρασινάδα, τότε λέει εἶχαν ἓνα περιβολάρη μὲ μόνο 45 δραχμαίς τὸν μῆνα καὶ ἔκανε πιὸ καλὴ δουλειὰ ἀπὸ τοὺς δύο ποῦ ἔχουν σήμερα καὶ τραβοῦν 120 χωρὶς νὰ φτειάνουν τίποτα.

Καὶ τοῦτο λέγεται μιὰ πρόοδος Τρικουπική, τὸ νὰ πέρνουν δηλαδὴ μισθοὺς βαρβάτους χωρὶς νὰ κάνουν τίποτα. Ἐπειτα ἀσθενεῖς ἄνθρωποι σεῖς, δὲν κυττάζετε τῆς ἀσθενείαις σας μόνο μᾶς θέλετε καὶ πρασινάδα.

Βρὲ

ἀμὰν γιὰ τὸν Θεὸ αὐτὸ τὸ σχέδιο τῆς πολιτείας δὲν θὰ ἐγκριθῇ ποτέ. Μωρὲ θεοήλατοι ἔχουν τόσοι ἄνθρωποι πέτρες ριχμέναις καὶ θεμέλια καὶ δὲν τοὺς ἀφίνε-τε νὰ οἰκοδομήσουν, ποῦ ἐκτός ὅτι καταστρέφονται οἱ νοικοκυρεῖοι πάσχουν καὶ τόση ἐργατικὴ τάξις μαζὺ τους ποῦ δὲν ἔχουν δουλειὰ νὰ βγάλουν τὸ καρβέλι.

Μὴ νὰ ἔτσι εἶναι ποῦ κἄμμιά ὥρα θὰ μᾶς πάρῃ καὶ θὰ μᾶς σηκώσῃ ὅλους ὁ διάβολος.

Ὁ

παπᾶς ποῦ δὲν ξέρω τί ἔκανε καὶ τοῦ γράψαμε στὴν ἐπαρχία Καλάβρυτι ὀνομάζεται Ἀνδρέας Ἀθανασόπουλος δῆμο Ἀρβανιτιάς χωριὸ Σωπετοῦ, καὶ ταῦτα γιὰτὶ τσακωθῆκαν ἐκεῖ ὅλοι οἱ παπάδες τῆς ἐπαρχίας ποῖον ἐννοοῦσαμε, ἄς ζετσακωθοῦν λοιπὸν τώρα.

Ἐῖς

τὸ πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων πωλοῦνται σώματα τῶν ἑκατὸν ἑκατομμυρίων,